

Голлі

КУПИТИ

Найхаризматичніша героїня Стівена Кінга повертається!

Детектив Голлі Гібні мріє про відпустку: на нову справу в неї просто немає сил. Однак почувши відчайдушну мольбу в голосі Пенні Дал, Голлі без вагань погоджується допомогти жінці в пошуках доньки.

Недалеко від місця, де зникла Бонні Дал, живе немолода сімейна пара професорів - Родні та Емілі Гарріси. Шановані, респектабельні, віддані одне одному... а ще підступні й безжальні. Підвал їхнього охайного, заставленого книжками будинку приховує жахливу таємницю. Якщо Голлі припуститься помилки, то познайомиться із цим моторошним місцем дуже близько...

СТІВЕН КІНГ

ГОЛЛІ

КСД

СТІВЕН
KING

**STEPHEN
KING**

HOLLY

A NOVEL

С Т І В Е Н
KING

ГОЛЛІ

РОМАН

Переклад з англійської Ольги Захарченко

ХАРКІВ
2024 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-1004-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: King S. Holly : A Novel / Stephen King. — New York : Scribner, 2023.
— 464 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Кінг С.

К41 Голлі : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. О. Захарченко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 608 с.

ISBN 978-617-15-0704-3

ISBN 978-1-6680-1613-8 (англ.)

Детектив Голлі Гібні мріє про відпустку: на нову справу в неї просто немає сил. Однак почувши відчайдушну мольбу в голосі Пенні Дал, Голлі без вагань погоджується допомогти жінці в пошуках доньки.

Недалеко від місця, де зникла Бонні Дал, живе немолода сімейна пара професорів — Родні та Емілі Гарріси. Шановані, респектабельні, віддані одне одному... а ще підступні й безжальні. Підвал їхнього охайного, заставленого книжками будинку приховує жахливу таємницю. Якщо Голлі припуститься помилки, то познайомиться із цим моторошним місцем дуже близько...

УДК 821.111(73)

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Іноді всесвіт кидає тобі мотузку.
Біл Годжес

1

Це старе місто, і воно вже не в дуже доброму стані, як і озеро, біля якого воно побудоване, але є в ньому куточки, які все ще милують око. Старожили, напевно, погодяться, що найкрасивішою частиною міста є Шугар-Гайтс, а найкрасивішою вулицею, що проходить через нього, є Рідж-роуд, яка полого спускається від Коледжу мистецтв і наук Белла до Дірфілд-парку, що на дві милі нижче. На своєму шляху Рідж-роуд минає чимало вишуканих будинків, з яких деякі належать викладачам коледжу, а деякі — найуспішнішим бізнесменам міста: лікарям, юристам, банкірам та керівникам бізнес-пірамід. Більшість із цих будинків — вікторіанської епохи, з бездоганим фарбуванням, еркерними вікнами й рясним «пряниковим» оздобленням.

Парк, де закінчується Рідж-роуд, звісно, не такий великий, як той, що розпростерся посеред Мангеттену, зате до нього рукою подати. Дірфілд — гордість міста, тому його казковий вигляд підтримує цілий взвод садівників. Так, там є занедбаний клопоть на західному боці біля Ред-Бенк-авеню, знаний як Хацці, де після настання темряви іноді можна зустріти шукачів і збувачів наркотиків і де час від часу трапляються пограбування, але Хацці — це лише три акри із семисот сорока. Решта — це трави, квіти й мереживо стежок, котрими гуляють закохані й де туляться лавочки, на яких старі поважні чоловіки читають газети (дедалі частіше на електронних пристроях), а жінки гомонять собі, погойдуючи своїх немовлят у дорогих дитячих візочках. Тут є два ставки, і на одному з них іноді можна побачити молодиків або хлопчаків, які запускають дистанційно керовані моделі човнів, а на другому ковзають туди-сюди лебеді й качки. Для малечі також облаштовано дитячий майданчик. Власне, тут є все, крім громадського басейну; час від часу міська рада обговорює цю ідею, але вона так і залишається на папері. Витрати, знаєте.

Цієї жовтневої ночі тепло, як для цієї пори року, але дрібний дощик не випустив на вулицю нікого, окрім одного завзятого бігуна. Це Хорхе Кастро, який викладає в коледжі творче письмо й латиноамериканську літературу. Незважаючи на свою спеціальність, Хорхе народився

і виріс в Америці і полюбляє всіх запевняти, що він такий же американець, як *pupig de manzana*¹.

У липні йому виповнилося сорок, і він більше не може дурити себе, що він усе ще той молодий лев², чий перший роман одразу став бестселером, уславивши свого автора. Сорок — це час, коли ти мушиш перестати дурити себе, мовляв, ти все ще молодий. Якщо ти цього не зробиш — якщо ухопишся за таку самоактуалізуючу маячню, як «сорок — це нові двадцять п'ять», — ти почнеш опускатись. Спочатку трохи, потім ще трохи, і ось тобі вже п'ятдесят, і твій живіт випирає над пряжою ремня, а в аптечці повно ліків проти холестерину. У двадцять років тіло прощає. У сорок — прощення у найкращому разі тимчасове. Хорхе Кастро не хоче дожити до п'ятдесяти років, щоб виявити, що він став іще одним американським тюхтієм.

У сорок років треба починати дбати про себе. Треба підтримувати машинерію в належному стані, бо її заміна не передбачена. Тому Хорхе п'є апельсиновий сік вранці (калій), майже щодня їсть вівсянку (антиоксиданти), а червоне м'ясо вживає не частіше одного разу на тиждень. Коли йому хочеться перекусити, він відкриває банку сардин. Вони багаті на омега-3. (До того ж смачні!) Вранці він виконує прості вправи, а ввечері бігає — не через силу, а щоб провітрити свої сорокарічні легені й дати можливість своєму сорокарічному серцю попрацювати (пульс у стані спокою: 63). Хорхе хоче мати вигляд і почуватися на сорок, коли йому буде п'ятдесят, але доля — жартівниця. Хорхе Кастро не доживе навіть до сорока одного.

2

Алгоритм пробіжки давно встановлений, і навіть ця вечірня мряка не в змозі його порушити. Він біжить від будинку, який ділить із Фредді (будинок їхній — принаймні доти, доки триває письменницька резиденція), що за пів милі від коледжу, до парку. Там він розімне спину, вип'є трохи вітамінізованої води, що зберігається в його поясній сумці, і побіжить додому. Мжичка насправді бадьорить, до того ж немає інших бігунів, пішоходів чи велосипедистів, через натовп яких він мав би проштовхуватися. Велосипедисти — то найгірше зло, затято товк мачать свої, буцім вони мають повне право їхати тротуаром, а не вулицею, навіть якщо там є велодоріжка. Цього вечора тротуар у його повному розпорядженні. Йому навіть не треба махати рукою людям, які зазвичай дихають нічним повітрям на своїх великих старих затінених верандах; погода не дає їм вийти на вулицю.

Усім, крім декого, а саме старої поетеси. І хоч о восьмій вечора надворі все ще градусів дванадцять, вона кутається в парку, бо схудла до п'ятдесяти кілограмів (лікар постійно сварить її за таку вагу) і її проймає холод. Навіть більше, ніж холод, дошкуляє сирість. Однак вона залишається, бо сьогодні ввечері має таки видобути вірша з його сховку, якщо нарешті спровориться підчепити пальцями кришечку і здерти її. Вона не віршувала із середини літа, і їй потрібно щось написати, поки мізки геть не заіржавіли. Їй треба щось *репрезентувати* в цьому вірші, як іноді кажуть її студенти. Ще важливіше, це має бути *хороший* вірш. Може, навіть *програмний* вірш.

Він має починатися з того, як туман оповиває ліхтарі навпроти неї, а потім перейти до того, що вона вважає *таємницею*. І в цьому суть. Туман створює мінливі воружкі ореоли, сріблясті й дуже гарні. Вона не хоче використовувати слово «ореоли», бо це очікуване слово, примітивне слово. Майже кліше. *Сріблясті...* чи, може, просто *срібні...*

Плин її думок переривається, і вона бачить молодого чоловіка (у вісімдесят дев'ять сорокарічні здаються зеленою молоддю), який біжить тротуаром навпроти, ляскаючи підшвами. Вона знає, хто він: письменник на резиденції, який вважає, що Габріель Гарсія Маркес

схопив зірку з неба. Своїм довгим темним волоссям і маленькими вусиками він нагадує старій поетесі чарівного персонажа з культового фільму «Принцеса-наречена»: «Мене звати Ініґо Монтоя, ти вбив мого батька, готуйся до смерті». На ньому жовта куртка зі світловідбивною смугою на спині й недолуго обтислі спортивні штанці. Він біжить мов ошпарений, як сказала б мати старої поетеси, стукаючи підшвами, як переляканий сторож калаталом.

Калатало наverts її на думку про дзвони, і її погляд повертається до вуличного ліхтаря прямо навпроти неї. Вона думає: *«Бігун не чує срібла над собою, / Ці дзвони не дзвонять».*

Так, воно трохи не теє, бо це радше проза, але це вже щось. Їй таки вдалося відчутно шкрябнути кришечку вірша. Треба зайти всередину, взяти блокнот і, не гаючись, дряпати далі. Але вона сидить ще кілька хвилин, спостерігаючи за сріблястими колами, що химерно хилитаються навколо вуличних ліхтарів. *«Ореоли, — думає вона. — Ну, не можу я вжити це слово, але саме такий у них вигляд, чорт би їх ухопив».*

Вона востаннє бачить жовту куртку бігуна, а потім він зникає в темряві. Стара поетеса насилу зводиться на ноги, морщачись від болю в стегнах, і шкандибає до свого будинку.

3

Хорхе Кастро трохи пришвидшується. У нього відкривається друге дихання, легені вбирають більше повітря, ендорфіни палають. Попереду — парк, де-не-де освітлений старомодними ліхтарями, які випромінюють містичне жовте сяйво. Перед безлюдним дитячим майданчиком — невелика автостоянка, зараз порожня, якщо не рахувати пасажирський мініфургон із відчиненими боковими дверцятами, звідки на мокрий асфальт спускається пандус. Біля його підніжжя в інвалідному візку сидить літній чоловік, а поряд, ставши на одне коліно, вовтузиться літня жінка.

Хорхе на мить зупиняється, нахиляється, обхоплює руками ноги трохи вище колін, відхекується і роздивляється мініфургон. На синьо-білому номерному знаку ззаду — логотип інвалідного візка.

Жінка, вдягнена у стебноване пальто й хустку, дивиться на нього. Спочатку Хорхе не впевнений, що знає її — світло на цій маленькій допоміжній парковці поганеньке.

— Привіт! Якісь проблеми?

Вона підводиться. Старий в інвалідному візку, одягнений у светр на гудзиках і кепку, слабо махає рукою.

— Акумулятор здох, — каже жінка. — Це містер Кастро, так? Хорхе?

Тепер він впізнає її. Це професор Емілі Гарріс, яка викладає англійську літературу... чи викладала; можливо, тепер вона почесний професор. А це її чоловік, теж викладач. Він не знав, що Гарріс був інвалідом, рідко зустрічав його в кампусі, працюючи на іншому факультеті в іншому корпусі, але вважає, що востаннє, коли він його бачив, старий ще ходив своїми ногами. А от її Хорхе бачить часто на різних факультетських збіговиськах і культурних заходах. Хорхе здогадується, що він не належить до числа її улюбленців, особливо після факультетських зборів, присвячених вже неіснуючій поетичній майстерні. Тоді виникла спекотна суперечка.

— Так, це я, — каже він. — Я так розумію, що ви двоє хотіли би потрапити додому і обсохнути.

— Це було б чудово, — каже містер Гарріс. А може, він ще й професор. Його светр тонкий, і він трохи тремтить. — Гадаєш, ти

зможеш підштовхнути мене на той пандус, хлопче? — Він кашляє, прочищає горло, знову кашляє. Його дружина, така жорстка й владна на засіданнях кафедри, зараз якась розгублена і змокла до нитки. Жалюгідна. Хорхе дивується, скільки ж це вони тут просиділи і чому вона не покликала когось на допомогу. *«Можє, в неї немає телефона, — думає він. — Або залишила його вдома. Старі люди можуть забути про такі речі»*. Хоча їй явно не більше сімдесяти. Її чоловік в інвалідному візку здається старшим.

— Гадаю, я можу з цим допомогти. З гальм знято?

— Так, звичайно, — каже Емілі Гарріс і відступає назад, коли Хорхе хапається за ручки і розвертає візок обличчям до пандуса. Він відкочує його футів на десять назад, щоб узяти розгін. Моторизовані візки можуть бути важкими. Найменше йому б хотілося виїхати на середину, втратити швидкість і скотитися назад. Або, не дай Боже, перекинутись на бік і вивалити старого на тротуар.

— Поїхали, містєре Гарріс. Тримайтеся, на початку може гуцикнути.

Гарріс хапається за поручні, і Хорхе помічає, які в нього широкі плечі. Під светром вони здаються м'язистими. Він здогадується, що люди, які втратили ноги, компенсують це в інший спосіб. Хорхе з розгону в'їжджає на пандус.

— Хай-йо, Сільверє, вперед!³ — весело вигукує містер Гарріс.

Першу половину пандуса він долає легко, але потім візок починає втрачати швидкість. Хорхе нахиляється, напружує спину і продовжує котити. Поки він отак по-добросусідськи гарує, йому спадає дивна думка: номерні знаки цього штату червоно-білі, і хоча Гарріси живуть на Рідж-роуд так само, як і він (він часто бачить Емілі Гарріс у її саду), номерні знаки на їхньому фургоні синьо-білі, як у сусідньому штаті на заході. Що ще дивно: він не може пригадати, щоб раніше бачив цей фургон на вулиці, хоча не раз помічав, як Емілі виструнчено сиділа за кермом маленької акуратної «субару» з наліпкою Обама ззаду на багажнику...

Коли він досягає вершини пандуса, нахилившись майже горизонтально — руки витягнуті, кросівки зігнуті, — якась комаха жалить його в потилицю. Схоже, це щось здоровенне, думає він, висновуючи з того, як жар швидко поширюється від місця укусу,

можливо, оса, і це реакція його організму. Ніколи раніше такого не траплялося, але все буває вперше, і враз його зір затуманюється, а руки слабнуть. Кросівки ковзають на мокрому пандусі, і він припадає на одне коліно.

«Візок зараз покотиться прямо на мене...»

Аж ні. Родні Гарріс клацає вимикачем, і інвалідний візок із задоволеним гурчанням в'їжджає всередину. Гарріс вистрибує з нього, хвацько обходить навколо й дивиться вниз на чоловіка з прилиплим до чола волоссям, що стоїть навколішки на пандусі, а мжичка вкриває його щоки, немовби піт. Потім Хорхе падає долілиць.

— Поглянь на це! — тихо скрикує Емілі. — Ідеально!

— Допоможи мені, — каже Родні.

Його дружина, теж узута в кросівки, бере Хорхе за щиколотки. Її чоловік хапає його за руки. Вони затягають його всередину. Пандус втягується у фургон. Родні (який, між іншим, і справді є професором Гаррісом) вмощується у водійське крісло ліворуч. Емілі стає на коліна і зв'язує зап'ястя Хорхе пластиковою стяжкою, хоча це, мабуть, зайвий запобіжний захід. Хорхе вимикається, наче світло (порівняння, яке стара поетеса точно б не схвалила), й оглушливо хропе.

— Все гаразд? — запитує Родні Гарріс, викладач факультету біологічних наук коледжу Белла.

— Все добре! — Голос Емілі зривається від хвилювання. — Ми зробили це, Родді! Ми спіймали цього сучого сина!

— Слідкуй за мовленням, люба, — каже Родні. Потім посміхається. — Але так. Ми справді це зробили. — Він виїжджає з парковки й починає підніматися на пагорб.

Стара поетеса відриває погляд від свого робочого зошита, на обкладинці якого намальована маленька червона тачка, бачить фургон, що проїжджає повз, і знову схиляється над своїм віршем.

Фургон звертає на Рідж-роуд, 93 — будинок, де Гарріси живуть уже майже двадцять п'ять років. Він належить їм, а не коледжу. Піднімаються одні з двох гаражних воріт, фургон в'їжджає у відсік ліворуч, гаражні ворота зачиняються, і на Рідж-роуд знову все стихає. Туман огортає вуличні ліхтарі.

Ореолами.

4

Хорхе повільно приходить до тями. Голова розколюється, в роті пересохло, живіт обдимає. Він поняття не має, скільки випив, але, мабуть, чимало, якщо таке жахливе похмілля. І де це він так набрався? На факультетській вечірці? На письменницькому семінарі, де він пустився берега й надудлився, як колись у студентські роки? Чи перепив після останньої суперечки з Фредді? Жодна з цих версій не підходила.

Він розплющує очі, готовий до ранкового сліпучого світла, яке знову пониже його бідолашну змучену голову, але світло м'яке. Милостиве світло, зважаючи на його теперішній жалюгідний стан. Здається, він лежить на футоні⁴ або ж на килимку для йоги. Біля нього стоїть відро, пластикове, для миття підлоги, яке могло бути куплене у «Волмарті» або «Доларовому дереві». Він знає, для чого воно там, і водночас розуміє, що відчували собаки Павлова, коли чули дзвоник, бо як тільки він бачить це відро, то його живіт зводить спазмом. Він схоплюється на коліна й несамовито блює. Настає пауза, достатньо тривала, щоб зробити кілька вдихів, а потім він знову блює.

Його шлунок утихомирюється, але на мить голову охоплює такий дикий біль, що йому здається, ніби вона зараз розколеться і обидві частини гупнуть на підлогу. Він заплющує засльозені очі й чекає, коли біль вщухне. Врешті це відбувається, але в роті та носі залишається прогірклий присмак блювоти. Із заплющеними очима він намагає відро і відпльовується в нього, поки в роті не стає хоча б частково чисто.

Він знову розплющує очі, піднімає голову (обережно) і бачить ґрати. Він у клітці. Вона простора, але це таки клітка. За нею довга кімната. Верхнє світло, мабуть, на реостаті, тому що в кімнаті тьмяно. Він бачить бетонну підлогу, таку чисту на вигляд, що з неї можна їсти — хоча про їжу йому зараз не йдеться. Половина кімнати перед кліткою порожня. Посередині — сходи. До них притулена щітка для підлоги. За сходами — добре обладнана майстерня з розвішаними на кілочках інструментами та столом зі стрічковою пилою. Є також комбінована торцювальна пила — гарний інструмент, але недешевий. Кілька

кущорізів і садових ножиць. Набір гайкових ключів, дбайливо розвішаних від найбільшого до найменшого. Ряд хромованих розеток на робочому столі біля дверей, що ведуть... кудись. Все звичайне барахло домашнього майстра, і все на вигляд добре доглянуте.

Під столом зі стрічковою пилкою немає тирси. Позад нього — механізм, який він бачить уперше: великий жовтий куб, завбільшки майже як промисловий кондиціонер. Хорхе вирішує, що це, мабуть, щось подібне, бо крізь одну стінку, обшиту панелями, проходить гумовий рукав, але такого він ніколи не бачив. Якщо десь і є торгова марка, то вона на тому боці, який йому не видно.

Він роззирається по клітці, і те, що він бачить, жахає його. Це не стільки пляшки з водою «Дасані», які стоять на ящику з-під апельсинів, що слугує столом, як синя пластикова присадкувата коробка, яка стоїть у кутку під похилою стелею. Це портативна вбиральня «Порта-Джон», така, якою користуються інваліди, коли вони ще можуть встати з ліжка, але не здатні дістатися до найближчої ванної кімнати.

Хорхе ще не може стояти, тому він підповзає до коробки й піднімає кришку. Він бачить блакитну воду в мисці і його обдає смородом дезінфікуючого засобу, настільки сильним, що очі в нього знову починають сльозитися. Він закриває її і колінкує назад до футона. Навіть у своєму нинішньому жалюгідному стані він знає, що означає «Порта-Джон»: хтось має намір залишити його тут на деякий час. Його викрали. Не один із картелів, як у його романі «Каталепсія», і не в Мексиці чи Колумбії. Як не дивно, його викрала пара літніх професорів, один з яких — його колега. І якщо це їхній підвал, то він недалеко від свого власного будинку, де Фредді читає у вітальні, тримаючи чашку...

Хоча ні. Фредді немає, принаймні зараз. Він пішов після останньої сварки, роздратований, як завжди.

Він розглядає перехрещені прuti. Вони сталеві, акуратно зварені. Мабуть, все робилося в цій самій майстерні — ясно, що магазинів «Тюремні камери — це ми»⁵, де можна було б замовити таку річ, катма — але прuti на вигляд досить міцні. Він береться обома руками за один із них і трясє. Не піддається.

Він дивиться на стелю і бачить білі панелі, посвердлені маленькими отворами. Звукоізоляція. Він бачить ще дещо: скляне око, яке дивиться вниз. Хорхе повертається обличчям до нього.

— Ви тут? Чого ви хочете?

Відповіді немає. Він готовий закричати, але що це дасть? Ви б посадили когось у клітку в підвалі (а це таки підвал) з відром для блювотиння і біотуалетом, якби мали намір на перший же крик прибігти вниз, примовляючи: «Вибачте, вибачте, сталася велика помилка»?

Йому треба подзюрити — у нього ледве з вух не тече. Він підводиться на ноги, тримаючись за ґрати. Ще один спалах болю пронизує його голову, але вже не такий сильний, як ті, що він відчував, коли отямився. Він шкандибає до біотуалету, піднімає кришку, розстібає блискавку і намагається справити нужду. Спочатку це йому не вдається, хоч дуже хочеться. Хорхе завжди був потайним щодо відбування своїх природних потреб, уникав громадських вбиралень, коли йшов на бейсбольний матч, а зараз він усе думає про те скляне око, що зирить на нього. Він стає до нього спиною, і це трохи допомагає, але недостатньо. Він рахує, скільки днів залишилося в цьому місяці, потім скільки днів до Різдва, до старого доброго *feliz navidad*⁶, і це робить свою справу. Він дзюрить майже цілу хвилину, потім хапає одну з пляшок «Дасані». Відсьорбує, старанно пропололіскує рот, випльовує в дезінфіковану воду, а потім одним махом випиває решту пляшки.

Він повертається до ґрат і оглядає довгу кімнату — порожню половину відразу за кліткою, сходи, потім майстерню. Його погляд постійно повертається до стрічкової й торцювальної пилок. Мабуть, не найкращі інструменти для споглядання ув'язненим із клітки, але на них важко не дивитись. Важко не думати про те, як пронизливо вищить така стрічкова пилка, вгризаючись в сосну чи кедр: ІРРРРОУУУУУ.

Він пам'ятає, як біг крізь туманну мряку. Він пам'ятає Емілі та її чоловіка. Він пам'ятає, як вони його заманили, а тоді щось йому вкололи. Потім не було нічого, чорнота, аж поки він не прокинувся тут.

Чому? Навіщо вони це зробили?

— Хочете поговорити? — звертається він до скляного ока. — Я готовий, якщо ви готові. Просто скажіть мені, чого ви хочете!

Відповіді немає. В кімнаті панує мертва тиша, за винятком човгання його ніг і дзенькання обручки на його пальці об ґрати. Це не його обручка; вони з Фредді не одружені. Принаймні поки що ні, а може, й ніколи не одружаться, висновуючи з того, як ідуть справи. Хорхе зняв обручку з батькового пальця в лікарні, через кілька хвилин після смерті тата. Відтоді її і носить.

Як довго він тут? Хорхе дивиться на годинник, але це марна справа; він накрутний, ще одна пам'ятка, яку взяв після смерті батька, і він зупинився чверть по першій. Дня чи ночі, Хорхе не знає. І не пам'ятає, коли накручував його востаннє.

Гарріси. Емілі та Рональд. Чи це Роберт? Він знає, хто вони, і це якось зловісно, еге ж?

Це може бути зловісним, каже він собі.

Оскільки кричати чи верещати в звуконепроникній кімнаті немає сенсу — це лише повернуло б його головний біль і нестяму, — він сідає на футон і чекає, коли щось відбудеться. Коли хтось прийде й пояснить, що це за хрін.

5

Та бурда, яку вони йому ввели, мабуть, ще й досі бовтається в його голові, бо Хорхе засинає, опустивши голову, і з кутика його рота витікає цівочка слини. Трохи згодом — все ще чверть по першій, згідно з годинником його тата, — двері нагорі відчиняються, і хтось починає спускатися сходами. Хорхе підводить голову (ще один напад болю, але вже не такий сильний) і бачить чорні кросівки з низьким верхом, шкарпетки до щиколоток, вкорочені коричневі штани, потім квітчастий фартух. Це Емілі Гарріс. Із тацею.

Хорхе підводиться.

— Що тут відбувається?

Вона не відповідає, лише ставить тацю за два фути від клітки. На ній об'ємний коричневий пакетик, встромлений у велику пластянку, із тих, які наповнюють кавою перед далекою дорогою. Поруч — тарілка з чимось огидним: шматком темно-червоного м'яса, що плаває у ще темнішій червоній рідині. Від одного погляду на це Хорхе знову починає нудити.

— Якщо ти гадаєш, що я це їстиму, Емілі, то погадай ще раз.

Вона нічого не відповідає, просто бере щітку й штовхає тацю по бетону. У нижній частині клітки зроблені відкидні дверцята (*вони все спланували, думає Хорхе*). Пластанка падає, коли наштовхується на заслінку, висота якої всього чотири дюйми, і таця проходить крізь отвір. Заслінка закривається, коли вона відтягує щітку назад. М'ясо, що плаває в калюжі крові, схоже на сиру печінку. Емілі Гарріс випростується, відкладає щітку, повертається... і усміхається йому. Ніби вони на якійсь довбаній коктейльній вечірці, чи щось таке.

— Я не буду це їсти, — повторює Хорхе.

— Будеш, — каже вона.

З цими словами вона повертається нагору сходами. Він чує, як зачиняються двері, а потім лунає звук, схожий на клацання засувки.

Вигляд сирої печінки викликає у Хорхе блювотний рефлекс, отож він дістає пакетик із пластівки. Це щось під назвою «Ка'чава». Якщо вірити напису на етикетці, «цей порошкоподібний поживний напій освіжить ваші пригоди».

Хорхе відчуває, що за останній час у нього було стільки пригод, що вистачить на все життя. Він кладе пакет назад у пластівку і сідає на футон. Відсуває тацю вбік, не дивлячись на неї. Заплющує очі.

Він дрімає, прокидається, знову дрімає, потім прокидається посправжньому. Головний біль майже минув, а шлунок заспокоївся. Він накручує татового годинника і ставить його на полудень. А може, на опівніч. Байдуже: принаймні він може відстежувати, скільки він тут пробув. Зрештою, хтось — можливо, чоловіча половина цієї божевільної професорської парочки — скаже йому, чому він тут і що має зробити, щоб вибратися звідси. Хорхе здогадується, що це не матиме жодного сенсу, бо ці двоє явно звихнуті. Серед викладачів *багато* звихнутих, він побував у достатній кількості шкіл, де працювали письменники-резиденти, і для нього це не дивина, але Гарріси — це вже якийсь зовсім інший рівень.

Зрештою, він висмикує пакет «Ка'чави» із пластанки, яка, вочевидь, призначена для того, щоб змішати його вміст із рештою пляшки «Дасані». Пластанка з «Діллона», зупинки вантажівок у Редлунді, де Хорхе й Фредді іноді снідають. Він хотів би бути там зараз. Він хотів би бути в церкві «Еерс Чепел», слухаючи одну з презанудних проповідей преподобного Ґаллатіна. Він хотів би бути в кабінеті лікаря, чекаючи на проктологічний огляд. Він хотів би бути де завгодно, тільки не тут.

У нього немає жодних підстав довіряти тому, що дають йому божевільні Гарріси, але тепер, коли нудота минула, він голодний. Він завжди їсть легку їжу перед пробіжкою, залишаючи калорійнішу їжу на той час, коли повернеться. Пакет запечатаний, а це означає, що з ним, мабуть, усе гаразд, але він уважно оглядає його на предмет *крихітних* уколів, перш ніж розірвати і висипати вміст у пластанку. Він додає води, закриває кришку і добре збовтує, як написано в інструкції. Пробиє на смак, потім п'є. Він дуже сумнівається, що той напій натхненний «древньою мудрістю», як стверджується на етикетці, але він доволі смачний. Шоколадний. Як фрапе, якби фрапе було на рослинній основі.

Випивши напій, він знову дивиться на сиру печінку. Він намагається виштовхнути тацю назад через заслінку, але спочатку в нього не

виходить, бо заслінка відкривається лише всередину. Він підчіплює її нігтями знизу і підтягує вгору. Виштовхує тацю назовні.

— Гей! — кричить він до скляного ока, яке витріщається на нього. — Гей, що вам треба? Давайте поговоримо! Давайте розберемося!

Відповіді немає.

Минає шість годин.

Цього разу сходами спускається чоловік Гарріс. Він у піжамах й капцях. У нього широкі плечі, але далі вниз він худючий, і піжама, по-дитячому прикрашена пожежними машинками, теліпається на ньому. Один лише погляд на цього старпера викликає у Хорхе Кастро відчуття нереальності — невже це все відбувається насправді?

— Чого ви хочете?

Гарріс не відповідає, лише дивиться на випхану з клітки тацю на бетонній підлозі. Він дивиться на заслінку, потім знову на тацю. Ще кілька разів для повноти картини: таця, заслінка, заслінка, таця. Потім він приносить щітку й заштовхує тацю назад у клітку.

З Хорхе вже досить. Він притримує заслінку й виштовхує тацю назад. Калюжа крові забризкує манжету піжамних штанів Гарріса. Гарріс опускає щітку, щоб заштовхнути тацю назад, але вирішує, що це марна справа. Він знову притуляє щітку до краю сходів і готується піднятися ними. Якщо не брати до уваги його широких плечей, то він не такий уже й здоров'як, але підступний виродок на вигляд досить спритний.

— Повернись, — каже Хорхе. — Давай поговоримо про це, як чоловік із чоловіком.

Гарріс дивиться на нього й зітхає, як багатостраждальний батько, що має справу з непокірним малюком.

— Ти можеш дістати тацю, коли захочеш, — каже він. — Гадаю, ми це вже з'ясували.

— Я це не їстиму, я вже сказав твоїй дружині. Крім того, що воно сире, воно ще й пролежало при кімнатній температурі... — Він дивиться на татів годинник. — Понад шість годин.

Божевільний професор нічого не відповідає, лише піднімається сходами. Двері зачиняються. Засув ковзає. *Клацає.*

8

Коли спускається Емілі, на татовому годиннику вже десята година. Вона змінила вкорочені коричневі штани на квітчастий халат і власну пару капців. «Невже це вже друга ніч? — думає Хорхе. — Хіба це можливо? На скільки ж мене вибило з колії?» Чомусь втрата часу засмучує ще більше, ніж вигляд цієї застиглої грудки м'яса. До втрати часу важко звикнути. Але є ще дещо, до чого він не може звикнути.

Вона дивиться на татю. Дивиться на нього. Посміхається. Розвертається, щоб піти.

— Гей, — каже він. — Емілі.

Вона не обертається, але зупиняється біля підніжжя сходів, прислухаючись.

— Мені потрібно ще трохи води. Я випив одну пляшку, а іншу використав, щоб змішати той коктейль. До речі, дуже смачно вийшло.

— Більше ніякої води, поки не з'їси обід, — каже вона й піднімається сходами.

9

Час минає. Чотири години. Його починає дуже мучити спрага. Він не помирає від неї, але, без сумніву, він зневоднений через блювання, та ще й коктейль... він відчуває, як той обліпив йому горло. Ковток води змив би його. Хоча б пару разів пригубити.

Він дивиться на туалет, але до того, щоб спробувати випити дезінфікованої води, йому ще далеко. «А я туди ще й двічі посцяв», — думає він.

Він дивиться в об'єктив.

— Давайте поговоримо, гаразд? Будь ласка. — Він вагається, потім каже: — Я вас благаю. — Він чує тріск у своєму голосі. *Сухий* тріск.

Мовчання.

Ще дві години.

Тепер спрага — це все, про що він може думати. Він читав усякі історії про те, як люди, що дрейфують в океані, врешті починають пити те, по чому пливуть, хоча пити морську воду — це швидкий шлях до божевілля. Так чи інакше, це лише історії, і байдуже, правдиві вони чи ні, в його ситуації це не має значення, бо океану тут немає й близько. Тут нема нічого, окрім отрути в «Порта-Джоні».

Нарешті Хорхе здається. Він просовує пальці під заслінку, спирається на одну руку і тягнеться до таці. Спочатку він не може вхопитися за неї, бо край слизький від соку. Замість того щоб потягнути її до себе, він лише відсовує її трохи далі. Він напружується і нарешті міцно хапає за край. Втягає тацю через заслінку. Дивиться на м'ясо, червоне, як сирі м'язи, потім заплющує очі й піднімає його. Воно холодно притискається до його зап'ясть. Із заплющеними очима він відкушує шматок. Його горло починає спазмувати. *«Не думай про це, — каже він собі. — Просто жуй і ковтай».*

Він ковтає, як сиру устрицю. Або повний рот мокротиння. Розплющує очі й дивиться на скляну лінзу. Вона розмита, бо він плаче.

— Цього достатньо?

Мовчання. Але він і справді з'їв не шматок, а крихітний шматочок. Там ще багато залишилось.

— Чому? — кричить він. — Навіщо ви це робите? З якою метою?

Мовчання. Можливо, там немає динаміка, але Хорхе в це не вірить. Він думає, що вони чують його так само добре, як і бачать, а якщо чують, то можуть відповісти.

— Я не можу, — каже він, плачучи ще дужче. — Я би з'їв, якби міг, але я, чорт забери, не можу.

Проте він виявляє, що може. Шматок за шматком він їсть сиру печінку. Спочатку блювотний рефлекс сильний, але з часом він зникає.

«Тільки це неправильно, — думає Хорхе, дивлячись на калюжу застиглого червоного желе на порожній тарілці. — Він нікуди не зник, я підкорив його своїй волі».

Він підносить тарілку до скляного ока. Спочатку знову тиша, потім двері у горішній світ відчиняються і спускається жінка. Її волосся накручене на бігуді. На обличчі якийсь нічний крем. В одній руці вона тримає пляшку води «Дасані». Вона ставить її на бетон так, щоб Хорхе не міг до неї дотягтися, потім бере щітку.

— Пий юшку, — каже вона.

— Будь ласка, — шепоче Хорхе. — Будь ласка, не треба. Будь ласка, припини.

Професор Емілі Гарріс із кафедри англійської мови — можливо, тепер уже заслужений професор, просто проводить час від часу заняття чи семінари та відвідує засідання кафедри — не мовить навіть словечка. Спокій в її очах переконує Хорхе. Як співається у старій блюзовій пісні: *плач і благання не допоможуть*.

Він нахилиє тарілку і набирає в рот желеподібну юшку. Кілька крапель потрапляють йому на сорочку, але більша частина крові затікає в горло. Вона солона й посилює спрагу. Він показує їй тарілку — порожню, за винятком кількох червоних плям. Він очікує, що вона накаже йому з'їсти й це — зачерпнути пальцем і посмоктати, як льодяник зі згустком крові, — але вона цього не робить. Вона кладе пляшку «Дасані» на бік, за допомогою щітки котить її до заслінки і проштовхує крізь неї. Хорхе хапає її, відкручує кришечку й випиває половину кількома ковтками.

Екстаз!

Вона знову притуляє щітку до краю сходів і починає підніматися.

— Чого ти хочеш? Скажи мені, чого ти хочеш, і я це зроблю! Богом присягаюся!

Вона зупиняється на мить, достатньо довгу, щоб вимовити єдине слово: «*Maricon*»⁷. Потім вона продовжує підніматися сходами. Двері зачиняються. Клацає замок.

¹ Класичний американський яблучний пиріг. *Manzana* (ісп.) — яблуко. (Тут і далі прим. перекл.)

² Очевидно, Кастро був нагороджений літературною премією «Молоді леви», заснованою Нью-Йоркською публічною бібліотекою в 2001 році. Це премія в розмірі 10 000 доларів США, яку щовесни присуджують письменникам віком до 35 років за роман або збірку оповідань.

³ Знаменита фраза Самотнього рейнджера, героя багатьох радіопередач, телесеріалів, фільмів, коміксів, що бореться зі злом на Дикому Заході. Посилання на фільм «Самотній рейнджер».

Можливо, також посилання на знаковий роман самого Стівена Кінга «Воно», де ця фраза широко вживається.

[4](#) Тонкий ортопедичний матрац.

[5](#) Саркастичне обігрування назви суперпопулярної мережі дитячих магазинів «Іграшки — це ми» («Toys “R” Us»). Можливе посилання на роман самого Стівена Кінга «Темна вежа», де також використаний цей прийом.

[6](#) Різдво (*isp.*).

[7](#) Гомосексуал (*isp.*).

1

Після нашестя Covid-19 зум став мудрованішим. Коли Голлі почала користуватися ним у лютому 2020 року, а це вже місяців сімнадцять тому, якщо не більше, то достатньо було косо глянути на нього, як з'єднання обривалося. Ви то бачили своїх колег-зумерів, то ні, а іноді вони шалено миготіли вперед-назад, аж голова починала боліти.

Голлі Гібні — велика шанувальниця кіно (хоча вона не була у справжньому кінотеатрі з минулої весни), і їй подобаються як голлівудські блокбастери, так і фільми в стилі артхаус. Один з її улюблених фільмів вісімдесятих «Конан-варвар», а її улюблена репліка з цього фільму належить одному з другорядних персонажів. «Два-три роки тому, — каже торговець про Сета та його послідовників, — це був просто ще один культ Змії. Тепер вони повсюди».

Те ж саме і з зумом. У 2019 році це був просто ще один додаток, який боровся за місце під сонцем із такими конкурентами, як фейстайм та го-ту-мітінг. А тепер, завдяки ковіду, зум став таким же повсюдним, як культ змії Сета. Поліпшилась не лише технологія. Підвищилась також якість передачі та обробки самої відеоінформації. Похорон у зумі у режимі відеоконференції, на якому присутня Голлі, цілком може скидатись на сцену з телеп'єси. Звісно, основна увага приділяється кожному речнику, який промовляє свій панегірик дорогому покійнику, але час од часу з'являються також зображення різних людей, які сумують у своїх домівках.

Однак зображення Голлі немає. Вона заблокувала своє відео. За останній час вона дуже змінилась, стала сильнішою, але так і залишилась надзвичайно закритою людиною. Вона розуміє, що це природно, коли люди сумують на похоронах, плачуть, коли в них перехоплює подих, але вона не хоче, щоб хтось бачив її такою, особливо її бізнес-партнер або її друзі. Вона не хоче, щоб вони бачили її почервонілі очі, скуйовджене волосся чи тремтячі руки, коли вона читає свою надгробну промову, коротку і настільки щиру, наскільки вона могла її щиро написати. Найбільше жінка не хоче, щоб вони бачили, як вона курить сигарету — після сімнадцяти місяців ковіду вона зірвалась.

Тепер, наприкінці служби, на її екран виводиться відеофільм, де люба покійниця зображена у різних позах і в різних місцях, а Френк Сінатра співає «Дякую за спогади». Голлі не витримує і натискає «ВИЙТИ». Вона затягується сигаретою ще раз, і в той момент, коли вона її гасить, їй телефонують.

Вона ні з ким не хоче говорити, але це Барбара Робінсон, і вона мусить відповісти.

— Ти пішла, — каже Барбара. — І навіть чорного квадрата з твоїм ім'ям не залишилося.

— Мені ніколи не подобалась та пісня. Та й однаково все скінчилося.

— Але з тобою все гаразд, так?

— Так. — Воно не зовсім так; Голлі не знає, чи все з нею гаразд. — Але зараз мені треба... — Яке слово заспокоїть Барбару? Це дозволить Голлі закінчити цю розмову до того, як вона зламається? — Мені треба подумати.

— Ясно, — каже Барбара. — Я приїду негайно, якщо хочеш, локдаун чи не локдаун.

Це локдаун *de facto*, а не справжній, і вони обидві це знають; їхній губернатор сповнений рішучості захищати свободу особистості, незважаючи на те, скільки тисяч людей мають захворіти або померти в ім'я цієї ідеї. Більшість людей, слава Богу, все одно вживають запобіжних заходів.

— У цьому немає потреби.

— Гаразд. Я знаю, що це погано, Голс, — поганий час, — але ти тримайся. Ми проходили й через гірше. — Можливо, майже напевно, вона думає про Чета Ондовскі, який наприкінці минулого року здійснив коротку й смертельну подорож у шахту ліфта. — Але вже з'являються бустерні вакцини. Спочатку для людей з поганою імунною системою і людей, яким поза шістдесят п'ять, але я чула в школі, що до осені вони будуть для всіх.

— І це правильно, — каже Голлі.

— А ще бонус! Трамп забрався геть.

«Залишивши країну, яка воює сама з собою», — думає Голлі. І хто гарантує, що він не з'явиться знову у 2024 році? Вона згадує обіцянку Арні з «Термінатора»: «Я повернусь».

— Голс? Ти тут?

— Так. Просто думаю. — Думає про наступну сигарету, між іншим. Тепер, коли вона знову почала курити, вона, здається, не може ними *насититись*.

— Гаразд. Я люблю тебе, і розумію, що тобі потрібен особистий простір, але якщо ти не зателефонуєш сьогодні або завтра, я зателефоную тобі знову. Так і знай.

— Зрозуміло, — каже Голлі й вимикає телефон.

Вона тягнеться до сигарет, потім відштовхує їх, кладе голову на схрещені руки й починає плакати. Вона так наплакалася останнім часом! Сльози полегшення після перемоги Байдена на виборах. Сльози жаху й запізненої реакції після того, як Чет Ондовскі, монстр, що прикидався людиною, звалився в шахту ліфта. Вона плакала під час і після бунту в Капітолії — це були сльози люті. Сьогодні — сльози горя і втрати. От тільки вони також і сльози полегшення. Це жахливо, але вона вважає, що це також по-людськи.

У березні 2020 року ковід охопив майже всі будинки для людей похилого віку в штаті, де виросла Голлі, і, схоже, вона ще не скоро зможе звідти виїхати. Для дядька Голлі, Генрі, це не було проблемою, тому що в той час він усе ще жив із її матір'ю в Мідоубрук-Естейтс. Вже тоді дядько Генрі втрачав розум, про що Голлі, на щастя, не знала. Під час її рідкісних візитів він виглядав цілком нормальним, а Шарлотта Гібні тримала свої побоювання щодо брата суворо при собі, дотримуючись одного з головних негласних правил життя цієї жінки: якщо ти про щось не говориш, якщо ти цього не визнаєш, то цього не існує. Голлі припускає, що саме тому її мати ніколи не сідала з нею за стіл і не проводила з нею Розмови, відколи їй виповнилось тринадцять років і в неї почали рости груди.

У грудні минулого року Шарлотта більше не могла ігнорувати слона в кімнаті, яким виявився не слон, а її слабкий на голову старший брат. Приблизно в той час, коли Голлі почала підозрювати, що Чет Ондовскі може бути чимось більшим, ніж місцевий тележурналіст, Шарлотта попросила свою доньку та друга доньки Джерома допомогти їй перевезти дядька Генрі до будинку для літніх людей у Роллінг-Гілз. Це було приблизно в той час, коли в Сполучених Штатах почали з'являтися перші випадки так званого дельта-варіанта.

У санітара з «Роллінг-Гіллз» виявили позитивний результат на цю нову, більш заразну версію ковіду. Санітар відмовився від щеплень, стверджуючи, що вони містять шматочки ембріональної тканини абортіваних дітей — він прочитав про це в інтернеті. Його відправили додому, але шкоди було завдано. Дельта в «Роллінг-Гіллз» була на волі, і незабаром понад сорок людей похилого віку вже страждали на різні ступені хвороби. Десятеро померли. Дядька Голлі, Генрі, серед них не було. Він навіть не захворів. Йому двічі робили щеплення — Шарлотта протестувала, але Голлі наполягла, — і хоча тест був позитивним, він не захворів навіть на нежить.

А от Шарлотта померла.

Затята прихильниця Трампа — про що вона сурмила⁸ своїй доньці за кожної нагоди, — вона відмовлялася робити щеплення і навіть носити маску. (За винятком супермаркету «Крогер» та місцевого відділення банку, де вони були обов'язковими. Маска, яку Шарлотта зберігала для цих випадків, була яскраво-червоною, із написом MAGA⁹).

Четвертого липня Шарлотта взяла участь у мітингу проти масок у столиці штату, розмахуючи плакатом з написом «МОЄ ТІЛО — МІЙ ВИБІР» (що не завадило їй бути категоричною проти абортів). Сьомого липня вона перестала відчувати запахи й почала кашляти. Десятого її поклали в лікарню «Мерсі», за дев'ять кварталів від будинку для літніх людей у Роллінг-Гіллз, де її брат почувався добре... принаймні фізично. П'ятнадцятого числа її під'єднали до апарата штучної вентиляції легенів.

Під час останньої і жорстоко короткої хвороби Шарлотти Голлі відвідала її через зум. До самого кінця Шарлотта продовжувала стверджувати, що коронавірус — це обман, а в неї просто важкий випадок грипу. Вона померла двадцятого числа, і лише завдяки зусиллям партнера Голлі, Піта Гантлі, її тіло не помістили в рефрижераторну вантажівку, яка слугувала додатковим приміщенням до моргу. Натомість її відвезли до похоронного бюро Кросмана, де директор цього бюро швидко організував похорон у форматі зум. Через півтора року після початку пандемії він мав чималий досвід у проведенні таких телевізійних похоронних обрядів.

Голлі нарешті виплакалась. Вона думає про те, щоб подивитися фільм, але ця ідея не приваблює її, і це велика рідкість. Вона думає про те, щоб прилягти, але вона й так багато спала після смерті Шарлотти. Вона припускає, що так її мозок справляється з горем. Вона також не хоче читати книжок. Вона сумнівається, що зможе встежити за словами.

Там, де колись була її мати, тепер порожнеча, ось так просто. У них були складні стосунки, які тільки погіршилися, коли Голлі почала віддалятися, чому значною мірою сприяло її знайомство з Біллом Годжесом. Коли Білл помер від раку підшлункової залози, горе Голлі було безмірним, але горе, яке вона відчуває зараз, глибше й складніше, бо Шарлотта Гібні, правду кажучи, була жінкою, яка спеціалізувалася на любові, що душить. Принаймні коли це стосувалося її доньки. Їхнє відчуження лише посилювалося після того, як Шарлотта щиросердо стала під знамена експрезидента. За останні два роки вони рідко зустрічалися віч-на-віч, останній раз — на минуле Різдво, коли Шарлотта приготувала всі, як вона вважала, улюблені страви Голлі, кожна з яких нагадувала Голлі про її нещасливе, самотнє дитинство.

На її столі два телефони — особистий і робочий. Фірма «Що впало, те пропало» працювала під час пандемії, хоча проводити розслідування стало доволі складно. Зараз фірма закрита, на її робочому телефоні є повідомлення від Піта Гантлі про те, що агентство буде закрито до першого серпня. Вона хотіла додати «через смерть у родині», але вирішила, що це нікого не стосується. І якщо вона зараз перевіряє робочий телефон, то лише тому, що поки що діє на автопілоті.

Голлі бачить, що протягом сорока хвилин, поки вона була на похороні матері, їй зателефонували чотири рази. Всі дзвінки з одного номера. Абонент також залишив чотири голосових повідомлення. Перша думка Голлі — просто видалити їх, братися за якусь нову справу їй хочеться не більше, ніж дивитися фільм чи читати книжку, але вона не може цього зробити так само, як не може залишити картину висіти криво або покинути ліжко незастеленим.

«Прослухати не значить обов'язково перетелефонувати», — каже вона собі й натискає кнопку відтворення для першого ГП. Воно

надійшло о 13:02, якраз в той час, коли розпочалося останнє шоу Шарлотти Гібні.

— Привіт, це Пенелопа Дал. Я знаю, що ви зачинені, але це дуже важливо. Фактично, надзвичайна ситуація. Сподіваюсь, ви перетелефонуєте мені якнайшвидше. Ваше агентство мені порадила детектив Ізабель Джейнс.

На цьому повідомлення закінчується. Звичайно, Голлі знає, хто така Іззі Джейнс, вона була напарницею Піта, коли той ще працював у поліції, але не це вразило її в повідомленні. Вражає те, наскільки Пенелопа Дал схожа на покійну матір Голлі. Справа не стільки в голосі, скільки у відчутній тривозі в голосі. Шарлотта майже завжди була чимось стривожена і передала цю постійну тривогу своїй доньці, як вірус. Майже як ковід.

Голлі вирішує не слухати решту повідомлень Стривоженої Пенелопи. Жінці доведеться зачекати. Піт точно не буде поки що займатися біганиною; він отримав позитивний результат тесту на ковід за тиждень до смерті Шарлотти. Він був двічі вакцинований, і йому було не дуже зле — каже, що це радше схоже на сильну застуду, ніж на грип, — але він на карантині й буде на ньому ще деякий час.

Голлі стоїть біля вікна вітальні своєї маленької охайної квартири, дивиться на вулицю і згадує ту останню вечерю з матір'ю. *«Справжня різдвяна вечеря, як у колишні часи!»* — сказала Шарлотта, весела й схвильована зовні, але з постійною тривогою, що пульсувала десь під сподом. Справжня різдвяна вечеря складалася з сухої індики, грудкуватого картопляного пюре і прив'ялих пагонів спаржі. О, і ще крихітні келишки з вином «Моген Девід» для тостів. Якою жахливою була та вечеря, і як жахливо, що вона була їхньою останньою! Чи сказала Голлі *«Я люблю тебе, мамо»* перед тим, як поїхати наступного ранку? Здається, так, але вона не може згадати напевно. Все, що вона пам'ятає напевно, — це полегшення, яке відчула, коли повернула за перший ріг і материн дім більше не маячив у дзеркалі заднього огляду.

2

Голлі забула сигарети біля свого настільного комп'ютера. Вона повертається по них, витрушує одну з пачки, прикурює, дивиться на офісний телефон у зарядній підставці, зітхає і слухає друге повідомлення від Пенелопи Дал. Воно починається з ноти невдоволення.

— Тут дуже мало місця для повідомлень, міс Гібні. Я б хотіла поговорити з вами, або з містером Гантлі, або з вами обома про мою доньку Бонні. Вона зникла три тижні тому, першого липня. Поліцейське розслідування було дуже поверховим. Я сказала про це детективу Джейнс, прямо їй...

Кінець повідомлення. «Сказала Іззі прямо у вічі», — договорює Голлі, і випускає з ніздрів струмені диму. Чоловіки часто западають на руде волосся Іззі (без сумніву, поліпшене у салоні) та на її вологі сірі очі, жінки — рідше. Але вона хороший детектив. Голлі вирішила, що якщо Піт піде на пенсію, як він постійно погрожує, вона спробує переманити Ізабель подалі від копів, на темний бік.

Вона без вагань переходить до третього повідомлення. Голлі мусить дізнатися, чим закінчиться ця історія. Хоча вона може здогадатися. Найімовірніше, Бонні Дал утекла з дому, а її мати не може з цим змиритися. Повертається голос Пенелопи Дал.

— Бонні працює помічником бібліотекаря в кампусі коледжу Белла. У Рейнольдсі. Вона знову відкрилася в червні для літніх студентів, хоча, звичайно, для входу потрібно носити маску, і я припускаю, що незабаром потрібно буде показувати карту щеплень, хоча поки що вони цього не зробили...

Кінець повідомлення. *«Ви не могли би перейти до суті, пані?»* — думає Голлі й натискає на останнє повідомлення. Пенелопа говорить швидше, майже читаючи реп.

— Вона їздить на велосипеді на роботу й з роботи. Я казала їй, що це небезпечно, але вона каже, що вдягає шолом, ніби це може врятувати її від падіння або від того, що її зіб'є машина. Вона зупинилася в «Джет Март», щоб випити содової, і це було востаннє... — Пенелопа починає плакати. Це важко слухати. Голлі щосили затягується цигаркою,

а потім гасить її. — Востаннє, коли її бачили. Будь ласка, допоможіть...

Повідомлення закінчується.

Голлі стоїть, тримаючи в руці офісний телефон і слухаючи гучномовець. Потім вона сідає і вставляє телефон назад у підставку. Вперше відтоді, як Шарлотта захворіла — ні, відтоді як Голлі зрозуміла, що вона не одужає, — горе Голлі відступає на задній план перед цими короткими повідомленнями. Вона б хотіла почути всю історію або все те, що знає Стривожена Пенелопа. Піт, мабуть, теж не все знає, але вона вирішує зателефонувати йому. Що їй ще залишається робити, окрім як згадувати свої останні відеопобачення з матір'ю і те, якими переляканими були очі Шарлотти, коли апарат штучної вентиляції легень допомагав їй дихати?

Піт відповідає на перший дзвінок, голос у нього хрипкий:

— Привіт, Голлі. Дуже шкода твою маму.

— Дякую.

— Ти виголосила чудову промову. Коротку, але милу. Шкода тільки, що я не міг... — Він замовкає через напад кашлю. — Шкода, що я не зміг тебе побачити. Що то було, якийсь комп'ютерний збій?

Голлі могла б сказати, що так, але вона має звичку говорити правду, за винятком тих рідкісних випадків, коли відчуває, що абсолютно не може цього зробити.

— Жодного збою, просто я вимкнула відео. Я трохи розгублена. Як ти відчуваєшся, Піте?

Вона чує хрип мокротиння, коли він зітхає.

— Не жахливо, але вчора було краще. Господи, сподіваюся, що це хоч не затяжна форма.

— Ти телефонував своєму лікареві?

Він хрипко сміється.

— З таким же успіхом я міг би спробувати зателефонувати Папі Франциску. Знаєш, скільки вчора було нових випадків у місті? Три тисячі чотириста. І ця цифра зростає в геометричній прогресії. — Знову напад кашлю.

— Може, викликати швидку?

— Обійдуся соком і тайленою. Найпаскудніше те, що я постійно втомлююсь. Кожен похід на кухню — це ціла подорож. Коли я йду до

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ